

F. t. beslutn. vedr. personoplysninger i forbindelse med politisamarbejde m.v.

almindelighed må afslås. Med hjemmel i denne bestemmelse er der fastsat nærmere regler om egenaces i bekendtgørelse nr. 218 af 27. marts 2001 som senest ændret ved bekendtgørelse nr. 1030 af 13. oktober 2006 om behandling af personoplysninger i Det Centrale Kriminalregister. Bekendtgørelsen indeholder i kapitel 3 (§§ 11-14) regler om registrerede personers adgang til oplysninger om sig selv.

Reglerne i persondatalovens kapitel 9 om indsigtseret finder som tidligere nævnt ikke anvendelse på behandlinger, der foretages for domstolene inden for det strafferetlige område, jf. lovens § 2, stk. 4, 1. pkt. Her gælder reglerne om aktindsigt i domme og kendelser samt andre dokumenter, der vedrører straffesager (i retsplejelovens §§ 41-41g).

Der er – som tidligere nævnt – endvidere i retsplejelovens §§ 729 a-729 d fastsat regler om sigtedes adgang til materiale, som er tilvejebragt af politiet i forbindelse med strafferetlig forfølgning.

Som nævnt ovenfor i pkt. 3.4.3. fastsætter rammeafgørelsens artikel 17, at en registreret person har ret til at modtage nærmere angivne oplysninger fra den dataansvarlige eller – alternativt – en bekræftelse fra den nationale tilsynsmyndighed på, at der er foretaget alle fornødne kontroller. Indsigtseretten kan begrænses i den nationale lovgivning, hvis en sådan begrænsning under hensyn til den pågældende persons legitime interesser er en nødvendig og proportionel foranstaltning af en række nærmere angivne grunde.

Efter Justitsministeriets opfattelse giver det anledning til tvivl, om den indsigtseret, som registrerede personer skal have efter rammeafgørelsens artikel 17, kan anses for dækket af de gældende regler på området. Der synes herved bl.a. at kunne peges på, at de regler i retsplejeloven, som regulerer domstolenes forhold, ikke tager sigte på registrerede personers adgang til oplysninger af den i artikel 17 omhandlede karakter, men mere bredt vedrører spørgsmålet om aktindsigt i domme og kendelser samt dokumenter udarbejdet af domstolene som led i behandlingen af en straffesag (dvs. uafhængigt af, om der findes oplysninger i dokumenterne om den begærende selv). Heroverfor står, at domstolene i praksis ikke vil være involveret i informationsudveksling med andre medlemsstaters myndigheder inden for det strafferetlige område, idet dette varetages af politi og anklagemyndighed.

Justitsministeriet vil i forbindelse med gennemførelsen af rammeafgørelsen i dansk ret nærmere vurdere, i hvilket omfang artikel 17 nødvendiggør lovændringer, herunder bl.a. om der f.eks. bør indføres regler om egenaces i behandlinger af personoplysning-

ger, der foretages af domstolene inden for det strafferetlige område, eller om der f.eks. bør indføres en indirekte adgang til indsigt i sådanne oplysninger (dvs. at den nationale tilsynsmyndighed – og ikke den registrerede selv – har adgang til oplysningerne og efter en gennemgang kan bekræfte over for den registrerede, at alle nødvendige kontroller er foretaget).

4.5.4. Som nævnt ovenfor i pkt. 4.5.1. finder bestemmelserne i bl.a. persondatalovens § 37 om den registreredes ret til berigtigelse, sletning eller blokering af oplysninger, der er urigtige mv., samt ret til underretning af tredjemand, som har modtaget oplysninger, der er berigtiget mv., ikke anvendelse på behandlinger, der foretages for henholdsvis domstolene og politi og anklagemyndighed inden for det strafferetlige område, jf. herved persondatalovens § 2, stk. 4.

Efter rammeafgørelsens artikel 18 har den registrerede ret til at forvente, at den dataansvarlige myndighed overholder sine forpligtelser i henhold til rammeafgørelsens bestemmelser om berigtigelse, sletning og blokering (eller at der eventuelt sker »referenceangivelse«). Den registrerede skal kunne gøre denne retlighed gældende direkte over for den dataansvarlige eller gennem den nationale tilsynsmyndighed. Der henvises nærmere til pkt. 3.4. ovenfor.

Efter Justitsministeriets opfattelse må bestemmelsen i artikel 18 mest nærliggende forstås således, at den går videre end de forpligtelser, som umiddelbart påhviler dataansvarlige myndigheder efter rammeafgørelsens artikel 4, 9 og 10. Bestemmelsen må således formentlig antages at skulle forstås således, at den indebærer, at registrerede personer skal have (en selvstændig) ret til at kræve berigtigelse mv. inden for de rammer, som i øvrigt er angivet i artikel 18. Efter Justitsministeriets opfattelse må gennemførelse af rammeafgørelsens artikel 18 i dansk ret derfor antages at nødvendiggøre lovændringer.

4.6. Behandlingssikkerhed

Persondataloven indeholder i kapitel 11 (§§ 41-42) regler om behandlingssikkerhed. Reglerne finder også anvendelse inden for det strafferetlige område.

Det fremgår af persondatalovens § 41, stk. 1, at personer, virksomheder mv., som udfører arbejde under den dataansvarlige eller databehandleren, og som får adgang til oplysninger, som udgangspunkt kun må behandle disse efter instruks fra den dataansvarlige.

Lovens § 41, stk. 3, indeholder de overordnede krav til den dataansvarliges behandlingssikkerhed. Ifølge bestemmelsen skal den dataansvarlige træffe de fornødne tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger mod, at oplysninger hændeligt eller ulov-